

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobců: **a) V. S., b) A. S.**, oba zastoupeni JUDr. Michalem Špírkem, advokátem se sídlem Rakovník, Vysoká 92, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti osob zúčastněných na řízení **1) J. B. a 2) K. B.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. 084569/2014/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2016, č. j. 46 A 54/2014 – 87, o návrhu žalobce a) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce a) ze dne 20. 6. 2016 proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2016, č. j. 46 A 54/2014 – 87, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce a) (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) ze dne 6. 6. 2016, č. j. 46 A 54/2014 – 87, kterým krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. 084569/2014/KUSK. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rakovník (dále jen „stavební úřad“) ze dne 10. 3. 2014, č. j. MURA/10935/2014, kterým byla stěžovali a žalobkyni b) uložena povinnost odstranit část stavby plotu na pozemku parc. č. X v k.ú. X, podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

Stěžovatel se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku krajského soudu ve výroku II., kterým byla jeho žaloba zamítnuta, a III., jímž bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a to z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), ve znění pozdějších předpisů. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tak, že by výkon napadeného rozsudku krajského soudu, resp. v důsledku výkon rozhodnutí vydaného žalovaným dne 16. 6. 2014, č. j. 084569/2014/KUSK, ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu o nařízení odstranění stavby ze dne 10. 3. 2014, č. j. MURA/10935/2014, proti kterému stěžovatel podal správní žalobu, která byla napadeným rozsudkem zamítnuta, znamenal pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, konkrétně v tomto případě osobám zúčastněným na řízení 1) a 2), či případně jiným osobám v sousedství předmětné stavby.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Nenávratnou škodu specifikuje ztrátou vynaložených nákladů na provedení předmětných prací (znehodnocení materiálu + práce), nákladů na odstranění požadované části stavby a také újmou spočívající ve ztrátě účelu a využití stavby plotu (zbyla by jen neucelená část původního plotu); to vše oproti požadavku na osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) strpět stavbu plotu v podobě, ve které se nachází od provedení prací stěžovatelem v období let 2005–2008. Dále je třeba přihlídnout k tomu, že plot se v předmětném místě nachází již desítky let, minimálně od roku 1968, přičemž v roce 1982 rozhodl Okresní soud v Kladně svým rozsudkem ze dne 1. 11. 1982, sp. zn. 13 C 383/80, o zamítnutí žaloby osob zúčastněných na řízení na vyklizení parcely parc. č. X, resp. jíž se domáhaly odstranění plotu ve vlastnictví stěžovatele. Plot přitom stojí na původním místě, nikterak nově nepřináší pro osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) nepřiměřené omezení jejich práv a užívání sousedních nemovitostí. Újma stěžovatele, která by vznikla výkonem správního rozhodnutí, by tak byla nepoměrně větší, než újma, která by mohla vzniknout osobám zúčastněným na řízení 1) a 2) tím, že budou muset strpět stavbu plotu, která se nachází na stejném místě řadu let. Stěžovatel je rovněž tohoto názoru, že přiznání odkladného účinku nemůže být v rozporu s veřejným zájmem, neboť spor o stavbu plotu je sporem mezi sousedy, který se veřejného zájmu vůbec netýká.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud předepisuje, že krajský soud přiznal již žalobě odkladný účinek, a to usnesením ze dne 5. 9. 2014, č. j. 46 A 54 /2014 - 40.

Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedly, že z odůvodnění žádosti stěžovatele vyplývá, že si osoby zúčastněné na řízení musejí od stěžovatele nechat strpět vše zlé, ačkoliv ony samy se žádného protiprávního jednání nedopustily. Ve vztahu ke vzniku „*nenávratné škody spočívající ve ztrátě vynaložených nákladů...*“ podotkly, že si stěžovatel zcela vědomě, záměrně a v rozporu s právními předpisy postavil nový plot na cizím pozemku, ačkoliv jej od r. 2005 mnohokrát žádaly, aby se stavbou plotu posečkal do ukončení správního řízení. Odkázaly na protokoly o místních šetřeních odboru výstavby Města Rakovník, kdy sám stěžovatel měl do odkazovaných protokolů prohlásit, že se stavbou plotu posečká, což zcela záměrně a vědomě nedodržel a nový plot na cizím pozemku postavil. Stěžovatel si dle osob zúčastněných na řízení musel být vědom důsledků svého chování.

Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů vyplývajících z § 73 odst. 2 soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s., tj.: 1) nepoměrně větší újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a zároveň 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a

prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylicení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází zejména z povahy věci a z obsahu spisového materiálu a dále mj. i z vyjádření žalovaného, jehož úlohou je ze zákona hájit veřejný zájem.

Nejvyšší správní soud shledal v řešeném případě důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V projednávané věci stěžovatel podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně prokázal hrozící újmu, v podobě případného znehodnocení vynaložené práce a materiálu, stejně jako v nákladech na odstranění požadované části stavby a rovněž újmu spočívající ve ztrátě účelu a využití stavby plotu, když by při odstranění zbyla jen neucelená část původního plotu. Oproti tomu osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) by v případě přiznání odkladného účinku byly nuceny strpět stavbu plotu v podobě, ve které se nachází od provedení prací na plotu stěžovatelem v období let 2005–2008. V případě procesního neúspěchu stěžovatele ve věci samé by se jednalo o důsledek toliko dočasné povahy. V původní podobě se přitom plot nachází na předmětném místě v nezměněné délce již mnoho let a nejedná se tedy o situaci skutkově zcela odlišnou.

Nejvyšší správní soud na tomto místě současně znovu připomíná, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je svou povahou rozhodnutím dočasným. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud nepřezkoumává v mezích kasačních důvodů napadené výroky rozsudku krajského soudu, ale zjišťuje pouze existenci uvedených zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku (§ 73 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.). V této souvislosti je třeba zdůraznit, že v řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku nemůže Nejvyšší správní soud jakkoliv předjímat rozhodnutí ve věci samé a hodnotit zákonnost napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že skutečnosti zmíněné ve vyjádření osob zúčastněných na řízení 1) a 2) mohou mít svou relevanci při věcném posouzení případu, avšak v kontextu podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou relevantní, respektive nijak nezvyšují újmu těchto osob ve srovnání s dlouhodobě trvajícím stavem; respektive, skutečnosti vyjádřené osobami zúčastněnými na řízení nijak nezmenšují újmu reálně hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Z hlediska druhé z podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti – absence rozporu s důležitým veřejným zájmem – se Nejvyšší správní soud domnívá, že přiznání odkladného účinku není v tomto případě v rozporu s veřejným zájmem, tím spíše

pak s důležitým veřejným zájmem. Svou roli zde jistě hraje to, že se jedná o typický spor mezi sousedy a respekt k rozhodnutí veřejnoprávní povahy zde není nikterak ohrožen.

S ohledem na výše uvedené soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 odst. 1 s. ř. s. Přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem účinky napadeného rozsudku.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu